

wuprajiš. Luther šam wo tym takle powjeda: „Ša šo jara pocžach, mi bě pschi wschěm ropocže jara cžopko. Duž praji knješ s Thuna ke mni: Še-li šo njemóžecže, dha je s tym dobre, knješ doktoro. Ša paš wscho we šacžanskej rycži hišcže prajach; to šo šhurwjěrchej Bjedrichej jara špodobašche.“ Nětk paš wustupi šhěžorski rycžnik a praji, šo Luther njeje rycžak, šštož š wězy škuscha, a šo teho dla žada, šo by wón šrótkke, jašne, jednore wotmolwjenje daš: hacž chze wrócžo wsacž abo niz. Duž Luther wustupi a praji še šylnym hšošom:

„Dokelž šhěžorska majestoscž a hnadni šhurwjěrchojo a wjěrchojo šrótkke, jednore, jašne wotmolwjenje žadaju, dha chzu tajke dacž, kiž njedyrbi ani rohi ani šuby měcž: Še-li šo mje še šwědcženjom šwjateho pišma abo hewaš na rošomne waschnje jašnje a šjawnje njepšchešwědcža, dha nochzu a njemóžu nicžo wrócžo wsacž, dokelž njeje radžene, něšcto pschecžiwšo šwědomnju cžinicž. Tu šteju; hinaš njemóžu; Bóh mi pomhaj! Šamjen.“

Šež tuto wotmolwjenje, na šotrymž šo žyła šhromadžišna špodžiwa, bu wot šhěžorskeho rycžnika ša nje- došahaze špóšnate, Luther dyrbjesche wotmolwicž paš: „haj“, paš „ně“, paš prajicž, hacž chze šwoju wucžbu dale wucžicž, paš, hacž chze ju wrócžo wsacž. Ale wón wošta pschi tym štejo, šštož bě prajiš. Duž dachu jemu hicž a dwaj mužej buschtaj jemu dataj, šotrajž dyrbjeschtaj jeho do jeho hospody domoj dowjesč. Ša tym šběhny šo hošš a někóšri rycžerjo šawošachu, hacž Luthera jateho prjecž wjedu. Luther paš praji: „Ně wschaš, wonaj jeno mje pschewodžataj.“ —

Šako Luther prjecž džěšche, pschicžišcžža šo š njemu muž, kiž jemu šlěbornu šhanu s Šimbekškim piwom poššicži. Tu bě jemu brunšchwikški wójwoda Šrich poššicžicž daš; Luther šo s njeje napi a praji: „Šaž je